

Sygnatura akt XIII C 757/15 /4

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Ośrodek (...) w L. XIII Wydział Cywilny z siedzibą w L. w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ławecka-Skóra

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Mądry

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. w L.

na rozprawie

sprawy z powództwa P. Z.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

- o zapłatę

o zapłatę i ustalenie

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 000 zł (sto dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty:
 - 40 000 zł od dnia 9 maja 2009 r. do dnia zapłaty,
 - 80 000 zł od dnia 1 października 2015 r. do dnia zapłaty,
2. Ustala, że pozwany ponosi odpowiedzialność za ewentualne dalsze skutki wypadku, któremu uległ powód w dniu 19 października 2008 r.
3. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
4. Kosztami procesu obciąża w 70,59% pozwanego, a w 29,41 % powoda.
5. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2232,18 zł tytułem zwrotu kosztów
6. procesu.
7. Nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 5647,20 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.
8. Nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Poznaniu z zasądzonych w punkcie 1 roszczenia kwotę 2352,80 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

SSO Małgorzata Ławecka-Skóra

Sygn. akt XIII C 757/15/4

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 kwietnia 2012 r. powód P. Z. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. (wcześniej: (...) S.A. z siedzibą w S.) kwoty 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 maja 2009 r. do dnia zapłaty oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość wobec powoda za skutki wypadku z dnia 19 października 2008 r.

Powód wniósł nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Pismem z dnia 28 sierpnia 2015 r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 170.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 40.000 zł od dnia 9 maja 2009 r. do dnia zapłaty i od kwoty 130.000 zł od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty.

W piśmie procesowym z dnia 23 września 2015 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania w kwocie 7.575,29 zł, w tym kwoty 7.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, kwoty 51 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw oraz kwoty 324,29 zł tytułem zwrotu kosztów stawiennictwa pełnomocnika powoda na rozprawach w dniu 04.09.2013 r. i 19.11.2015 r. (W. – L. – W.: 194 km × 2 × 0,8358 zł = 324,29 zł).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 października 2008 r. około godziny 14:30 na trasie M. – D. doszło do wypadku drogowego, w którym kierująca samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) I. Z. – żona powoda w wyniku niezachowania należytej ostrożności zjechała na pobocze i uderzyła w drzewo, na skutek czego powód P. Z., jadąc jako pasażer, doznał obrażeń ciała. Pojazd, którym poruszała się sprawczyni zdarzenia ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

W wyniku wypadku drogowego powód doznał złamania trzonu kości udowej prawej, złamania nadkłykciowego kości udowej lewej, wieloodłamowego złamania łopatki lewej, złamania w 1/2 trzonu kości ramiennej lewej, złamania trzonu Th-9 kręgosłupa piersiowego, złamania wyrostków poprzecznych kręgów Th-10 i L-2 po stronie prawej, mnogiego złamania żeber po stronie prawej, mnogiego złamania żeber po stronie lewej, złamania mostka, stłuczenia płuc obustronnie i obustronnej odmy opłucnowej. W wyniku doznanych obrażeń powód doznał wstrząsu pourazowego, wstrząsu septycznego, zatorowości płucnej, urazu wielomiejscowego i wielonarządowego oraz potłuczenia ogólnego.

Z miejsca wypadku powód został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) w L., gdzie przebywał początkowo na Oddziale Intensywnej Terapii, a następnie na Oddziale Urazowo – Ortopedycznym.

Powód przez dwa tygodnie był w śpiączce farmakologicznej. W dniu 20 grudnia 2008 r. wykonano u powoda zabieg operacyjny w znieczuleniu ogólnym polegający na repozycji zamkniętej trzonu kości udowej prawej ze stabilizacją gwoździem blokowanym, repozycji otwartej złamania nadkłykciowego kości udowej lewej ze stabilizacją (...), repozycji zamkniętej złamania kości ramiennej lewej ze stabilizacją gwoździem blokowanym. Po zabiegu u powoda wystąpiły komplikacje w postaci zatorowości płuc, zapalenia płuc i wstrząsu septycznego. Po wyrównaniu stanu ogólnego prowadzono leczenie usprawniające. Przy wypisie zalecono powodowi kontrolę w poradni ortopedycznej, chodzenie o dwóch kulach i w gorsecie, wykonywanie wyuczonych w szpitalu ćwiczeń, farmakoterapię, kontynuację leczenia złamania kręgosłupa w poradni neurologicznej i kontrolę ECHO w poradni kardiologicznej.

Powód wrócił do domu 2 stycznia 2009 r. Po dwóch dniach wystąpił u niego obrzęk lewej nogi. W dniu 4 stycznia 2009 r. powód został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) w L. na Oddział Chirurgiczny Ogólny. U powoda rozpoznano zakrzepowe zapalenie żył głębokich kończyny dolnej lewej, ponadto stwierdzono płyn w prawej jamie opłucnej oraz zmiany niedodmowo – zapalne w segmencie podstawnym tylnym płata dolnego płuca prawego. Zastosowano leczenie zachowawcze i punkcję jamy opłucnowej prawej. W szpitalu powód przebywał do 30 stycznia 2009 r.

Po powrocie do domu powód przez większość czasu leżał i mógł trochę chodzić. Powód potrzebował pomocy rodziny przy zwykłych czynnościach takich jak spożywanie posiłków, mycie i załatwianie potrzeb fizjologicznych. Przy wstawaniu z łóżka potrzebował pomocy ojca. U powoda pojawiła się zakrzepica w prawej nodze. W dniu 8 lutego 2009 r. powód został ponownie przewieziony do tego samego szpitala, gdzie przebywał do 3 marca 2009 r. z rozpoznaniem zakrzepowego zapalenia żył głębokich kończyny dolnej prawej. U powoda zastosowano leczenie zachowawcze. Po powrocie do domu mógł trochę siedzieć i chodzić. Opiekę nad powodem sprawowała nadal jego żona i matka. W tym czasie żona powoda przez pół roku przebywała na zwolnieniu, a następnie zrezygnowała z zatrudnienia, by móc opiekować się mężem i dzieckiem. Powód nie był w stanie wykonywać podstawowych czynności przez około pół roku. W tym czasie nosił gorset. W maju 2009 r. powód zaczął chodzić przy pomocy balkonika i kul.

W okresie powypadkowym powód zażywał leki przeciwbólowe, początkowo codziennie przez około 6 tygodni zażywał K.. Poza tym zażywał leki przeciwko zakrzepicy, które przyjmował do lutego 2013 r.

W okresie powypadkowym przez okres około 8 do 10 tygodni powód wymagał opieki przez około 3 do 4 godzin dziennie, a po tym okresie przez następny miesiąc do dwóch miesięcy wymagał opieki przez około 1 do dwóch godzin dziennie. Po tym okresie nie wymagał dalszej opieki.

Powód podjął leczenie w poradni urazowo – ortopedycznej, chirurgicznej i poddał się rehabilitacji. Przez dwa lata codziennie był zawożony przez żonę do prywatnego gabinetu gdzie wykonywał ćwiczenia i gdzie miał masaże. Rehabilitacja trwała dwie godziny dziennie. Raz w tygodniu powód był zawożony do lekarza na kontrolę w związku z zakrzepicą, a raz w miesiącu na kontrolę do ortopedy.

W okresie od 8 maja 2009 r. do 11 maja 2009 r. powód przebywał w Szpitalu Miejskim im. (...) w P. na Oddziale Chorób Wewnętrznych i Hematologii z rozpoznaniem podejrzenia trombofilii, stanu po wypadku komunikacyjnym, przebytej zakrzepicy żył głębokich kończyn dolnych i otyłości. Wobec powoda zastosowano leczenie farmakologiczne i przy wypisie zalecono dalszą opiekę lekarza rodzinnego, poradni ortopedycznej i hematologicznej oraz farmakoterapię.

W okresie od 4 stycznia 2010 r. do 25 stycznia 2010 r. powód przebywał w ZOZ Szpitalu (...) MSWiA w G., gdzie został przyjęty w celu usprawnienia. Powód został wypisany z zaleceniem kontynuacji ćwiczeń usprawniających.

W okresie od 19 października 2010 r. do 11 listopada 2010 r. powód przebywał w Zakładzie (...) na Oddziale (...) Narządu (...) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, gdzie został poddany rehabilitacji

W okresie od 10 czerwca 2011 r. do 20 czerwca 2011 r. powód przebywał w Wojewódzkim Szpitalu (...) w L. na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej. W dniu 17 czerwca 2011 r. u powoda przeprowadzono zabieg operacyjny w znieczuleniu ogólnym polegający na usunięciu gwoźdźca śródszpikowego z kości ramiennej lewej.

W okresie od 2 lipca 2013 r. do 9 lipca 2013 r. powód przebywał w Wojewódzkim Szpitalu (...) w L. na Oddziale (...) Urazowo – Ortopedycznej. W dniu 5 lipca 2013 r. u powoda przeprowadzono zabieg operacyjny w znieczuleniu miejscowym polegający na usunięciu płytki (...) z uda lewego.

P. Z. doznał 100% trwałego uszczerbku na zdrowiu o charakterze ortopedycznym, w tym:

- 15% z powodu złamania trzonu kości udowej prawej,

- 15% z powodu złamania nadkłykciowego kości udowej lewej,
- 5% z powodu wieloodłamowego złamania łopatki lewej,
- 10% z powodu złamania w 1/2 trzonu kości ramiennej lewej,
- 15% z powodu złamania trzonu Th-9 kręgosłupa piersiowego i złamania wyrostków poprzecznych kręgów Th-10 i L-2 po stronie prawej,
- 10% z powodu mnogiego złamania żeber po stronie prawej,
- 10% z powodu mnogiego złamania żeber po stronie lewej,
- 10% z powodu złamania mostka,
- 10% z powodu stłuczenia płuc obustronnie i obustronnej odmy opłucnowej.

Z przyczyn neurologicznych trwały uszczerbek na zdrowiu P. Z. wynosi 15% z powodu przebitego urazu kręgosłupa ze złamaniem wybuchowym trzonu kręgu (...) oraz złamaniem wyrostków poprzecznych kręgów Th-10 i L-2 po stronie prawej. U powoda wystąpiły rozległe uszkodzenia pourazowe kręgosłupa oraz utrwalony charakter zespołu bólowego. Złamania te były leczone zachowawczo (gorset) i nie pozostawiły żadnych trwałych następstw neurologicznych w aspekcie odchyień od stanu przedmiotowego neurologicznego prawidłowego, a skutkują niewielkim ograniczeniem ruchomości dolnego odcinka kręgosłupa oraz zmiennymi w czasie utrwalonymi dolegliwościami bólowymi tego odcinka kręgosłupa.

Doznany przez powoda uraz, okres bezpośrednio po nim i dalszy okres leczenia w ciągu kilku do kilkunastu tygodni i dalszych miesięcy wiązały się z dolegliwościami bólowymi i cierpieniem powoda o początkowo znacznym, a następnie o mniejszym natężeniu. Okres powyżej kilkunastu tygodni od czasu wypadku był okresem z mniejszymi dolegliwościami bólowymi.

Cały proces diagnostyczno – terapeutyczny powoda przebiegał prawidłowo i w sposób korzystny dla niego. Dotychczasowe leczenie okazało się tylko częściowo skuteczne. Uzyskano stosunkowo dobry jak przy tego rodzaju obrażeniach efekt leczniczy. W chwili obecnej leczenie u powoda jest zakończone i nie jest możliwy powrót powoda do zdrowia takiego jak przed wypadkiem. U powoda nie powinny się pojawić inne następstwa wypadku, natomiast pozostał u niego trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 100% z przyczyn ortopedycznych i 15% z przyczyn neurologicznych. W przyszłości u powoda mogą szybciej wystąpić zmiany zwyrodnieniowe dolnego odcinka kręgosłupa.

Zakres doznanych w wypadku obrażeń ma znaczny niekorzystny wpływ na dalsze funkcjonowanie organizmu powoda. Powód będzie odczuwać skutki tego wypadku prawdopodobnie do końca życia.

W czasie zdarzenia powód miał ukończone 23 lata, był zdrowy i pracował jako pracownik budowlany w wymiarze pełnego etatu, otrzymując wynagrodzenie w wysokości około 1.500 zł netto miesięcznie. Poza tym wykonywał wszelkie prace porządkowe w domu.

Po wypadku powód poruszał się przy pomocy kul przez okres około dwóch lat. Po wypadku był w gorszej kondycji psychicznej. Był rozdrażniony i szybko się denerwował, był niemiły dla najbliższych. Powód nie może biegać, ani pływać. Może jeździć rowerem, ale w ograniczonym czasie, gdyż po dłuższym czasie pojawia się ból nóg i kręgosłupa. Powód nie może chodzić dłużej niż przez cztery godziny, gdyż również wtedy pojawia się ból nóg i kręgosłupa. Gdy pojawia się silniejszy ból, powód zażywa K. i zdarza się, że korzysta wtedy z urlopu. Ma blizny na nogach, przy lewej nodze od kolana do połowy uda, na barku ma ślad, na łokciu i na prawej nodze na kolanie o długości 10 cm i na całym biodrze.

Po wypadku powód przebywał na zwolnieniu lekarskim, a następnie w okresie od maja 2009 r. do maja 2010 r. powód otrzymywał świadczenie rehabilitacyjne. W latach 2010 r. i 2011 r. powód otrzymywał rentę. Powód był zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności do dnia 31 sierpnia 2014 r., a do 2010 r. był niezdolny całkowicie do pracy. Od 3 września 2014 r. powód jest zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i wymaga zatrudnienia w warunkach pracy chronionej i może wykonywać pracę lekką, spokojną, bez pozycji wymuszonej. Orzeczenie o niepełnosprawności zostało wydane do dnia 31 października 2017 r.

Powód nie może wykonywać pracy wymagającej pozycji stojącej, z obciążeniem kręgosłupa, szczególnie w pozycji pochylenia tułowia i w pozycji wymuszonej.

W 2010 r. powód zaczął szukać pracy i zatrudnienie znalazł po około 1,5 roku, a po upływie trzech lat od wypadku. Powód pracował jako ochroniarz w P. i dojeżdżał codziennie do pracy. Pracował po 12 godzin dziennie. Obecnie pracuje w (...) jako pracownik porządkowy po osiem godzin dziennie. Jest zatrudniony do lutego 2016 r. Od 2010 r. powód żyje w związku małżeńskim i jest ojcem dziesięcioletniego dziecka. Powód raz na pół roku uczęszcza na wizytę kontrolną do ortopedy oraz kontroluje stan żył. Obecnie powód nie wymaga dalszego leczenia, ani rehabilitacji.

Tytułem zadośćuczynienia powód otrzymał od pozwanego kwotę 80.000 zł. Dowód: - pisma stron k. 16-38

- dokumentacja lekarska dot. powoda k. 39-113, k. 211-226, k. 230-276, k. 303-310, k. 361

- zgłoszenie szkody k. 114-128

- zeznanie podatkowe k. 129-131

- decyzja ZUS k. 132

- umowa o pracę k. 133

- zestawienie kosztów dojazdu k. 134-156

- kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 157-160

- orzeczenie ZUS k. 161-163

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 164-165, k. 278, k. 413

- zeznania świadka W. Z. k. 295-296

- zeznania świadka I. Z. k. 296-296v

- zeznania powoda k. 296v-297, k. 435

- opinia sądowno – lekarska z dnia 29.11.2013 r. wydana przez biegłego sądowego A. G. k. 359-360

- opinia lekarska z dnia 15.05.2015 r. wydana przez biegłego sądowego A. B. k. 378-396.

Sąd zważył, co następuje:

Zeznania powoda w zakresie w jakim przedstawił swoją sytuację zdrowotną oraz życiową okazały się wiarygodne, albowiem były one spójne, a nade wszystko znalazły potwierdzenie w opiniach sądowych, w zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków i w dokumentacji medycznej dotyczącej przebiegu jego leczenia.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków W. Z. i I. Z.. Zeznania te są spójne, logiczne i korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Przydatne w sprawie okazały się: opinia sądowo – lekarska z dnia 29.11.2013 r. wydana przez biegłego sądowego lekarza neurologa A. G. oraz opinia lekarska z dnia 15.05.2015 r. wydana przez biegłego sądowego lekarza ortopedy A. B. albowiem zostały one sporządzone w sposób fachowy, rzetelny i nie budzący żadnych wątpliwości. Zawierają jasne i logiczne wnioski należycie uzasadnione.

Dowody z dokumentów Sąd obdarzył walorem wiarygodności, albowiem zostały sporządzone w przepisanej formie, przez podmioty uprawnione i nie budziły wątpliwości, co do swojej prawdziwości, nie były też kwestionowane przez strony postępowania.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Pozwany dokonał zapłaty na rzecz powoda kwoty 80.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia za doznaną krzywdę dodatkowo w kwocie 170.000 zł.

Zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych (szkody niemajątkowej), przyjąć więc należy, że zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę pełni przede wszystkim funkcję kompensacyjną, gdyż stanowi przybliżony ekwiwalent za doznaną przez pokrzywdzonego szkodę niemajątkową (krzywdę).

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2008 r. w sprawie II CSK 536/07 W odniesieniu do zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. funkcja kompensacyjna musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Przy ocenie krzywdy powoda, Sąd miał na uwadze zarówno rozmiar i stopień jego cierpienia, przebieg leczenia oraz skutki uszczerbku w jego zdrowiu które mają wpływ na jego obecne funkcjonowanie.

Niewątpliwie znaczny rozmiar doznanych uszkodzeń ciała jakich doznał powód i to w wieku 23 lat, prawie półroczny pobyt w szpitalach, przeprowadzenie trzech operacji, świadczy o rozmiarach cierpień powoda. Istotne przy tym było to, że proces leczenia i rehabilitacji u powoda jest już zakończony, a przeprowadzone leczenie okazało się tylko częściowo skuteczne. W związku z tym zakres doznanych w wypadku obrażeń przez powoda oraz to, że obrażenia te mają charakter trwały i nie jest możliwy powrót do stanu zdrowia takiego jak przed wypadkiem musi rzutować na rozmiar doznanych przez powoda cierpień, i skutkować winno wysokością przyznanej z tego tytułu zadośćuczynienia.

Odnosząc się do skutków uszczerbku w zdrowiu powoda na przyszłość, Sąd miał przede wszystkim na uwadze to, że możliwości zarobkowe powoda są znacznie ograniczone, a jego sytuacja zawodowa nie jest stabilna. Powód może wykonywać jedynie pracę lekką, spokojną, bez wymuszonej pozycji. Przed wypadkiem powód pracował jako pracownik budowlany, a po wypadku, gdy odzyskał częściową zdolność do pracy, miał problemy ze znalezieniem odpowiedniego zatrudnienia. Poza tym funkcjonowanie powoda w życiu codziennym jest znacznie ograniczone. Powód nie może wykonywać wszelkich prac związanych z utrzymaniem domu, nie może uprawiać sportu, a przy dłuższym chodzeniu zaczyna odczuwać dolegliwości bólowe.

Ustalając zakres krzywdy P. Z., Sąd miał nadto na uwadze okres jego leczenia. Powód kilkakrotnie był hospitalizowany, łącznie przebywał w szpitalach przez prawie pół roku i poddawany był operacjom, które wymagały znieczulenia ogólnego. Poza tym powód przez okres dwóch lat odbywał rehabilitację i przez dwa lata poruszał się przy pomocy kul.

W ocenie Sądu z uwagi na rozmiar doznanej krzywdy przez powoda oraz znacznych skutków uszczerbku w jego zdrowiu na przyszłość, przy uwzględnieniu, iż P. Z. ukończył dopiero 30 lat, odpowiednie dla zrekompensowania tej krzywdy będzie zadośćuczynienie w przyznanej wysokości.

Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd miał na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 sierpnia 2013 r. I ACa 427/13, w którym wskazano, że: „Kwestia „odpowiedniości” wielkości zadośćuczynienia w stosunku do obecnych warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa nie może mieć decydującego znaczenia. Podobnie, jak np. porównywanie zadośćuczynienia do średniego wynagrodzenia może niewątpliwie stanowić pewne, ale tylko pomocnicze kryterium oceny wysokości zadośćuczynienia, nie może ono jednak stanowić wyłącznego miernika jego wartości i nie może być stosowane mechanicznie. Zadośćuczynienie ma bowiem na celu naprawienie szkód niematerialnych, a zatem trudno wymiernych i zakres rekompensaty materialnej zależeć powinien przede wszystkim od każdego indywidualnego przypadku w konkretnej sprawie”.

Na wysokość zadośćuczynienia miał również wpływ 100 % trwały uszczerbek na zdrowiu z przyczyn ortopedycznych i 15% z przyczyn neurologicznych, którego doznał powód, przy czym nie był on przesłanką decydującą o wysokości przyznanego zadośćuczynienia. Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie IACa 1146/06 wskazał, iż na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy. Mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu stanowi niedopuszczalne uproszczenie nie znajdujące oparcia w treści art. 445 § 1 k.c.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż odpowiednią, która spełni funkcje, jakie instytucja zadośćuczynienia niesie za sobą, w niniejszej sprawie będzie kwota 120.000 zł, przy uwzględnieniu, że powód otrzymał już z tego tytułu od pozwanego kwotę 80.000 zł. Dalej idące żądanie powoda z tytułu zadośćuczynienia Sąd oddalił, uznając je za wygórowane. Sąd miał bowiem na uwadze to, że proces diagnostyczno – terapeutyczny powoda przebiegał prawidłowo i w sposób korzystny dla niego oraz że uzyskano stosunkowo dobry jak przy tego rodzaju obrażeniach efekt leczniczy. W szczególności Sąd miał na uwadze, że powód może chodzić i posiada zdolność do pracy. Istotne było również to, że powód jest samodzielny i nie wymaga pomocy ze strony innych osób w prowadzeniu swoich spraw. Powód zachował też pełną sprawność intelektualną, pamięć i jego nastrój jest obecnie wyrównany. W związku z tym, Sąd doszedł do przekonania, że przyznanie powodowi tytułem zadośćuczynienia łącznie kwoty 250.000 zł nie byłoby adekwatne do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy.

Sąd zgodnie z żądaniem powoda ustalił na podstawie art. 189 k.p.c., że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku komunikacyjnego, któremu powód uległ w dniu 19 października 2008 r., a które mogą się ujawnić w przyszłości. Proces leczenia u powoda został wprawdzie zakończony, Sąd miał jednak na uwadze, że w przyszłości u powoda w związku z doznanymi obrażeniami mogą wystąpić zmiany zwyrodnieniowe dolnego odcinka kręgosłupa. Powód miał więc interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku na przyszłość.

Powód domagał się zasądzenia zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od kwoty 40.000 zł od dnia 9 maja 2009 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 130.000 zł od dnia doręczenia pisma pozwanemu do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, dłużnik może żądać odsetek za czas opóźnienia. Wyrok, w którym sąd zasądza zadośćuczynienie, ma charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny (SN 16.12.11 r. V CSK 38/11). Roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia powstaje w chwili wyrządzenia krzywdy czynem niedozwolonym i staje się wymagalne zgodnie z dyspozycją art. 455 k.c. niezwłocznie po wezwaniu do zapłaty.

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Pismem z dnia 31 marca 2009 r. powód zgłosił swoje żądanie pozwanemu, termin do spełnienia tego świadczenia, przy uwzględnieniu 7 – dniowego terminu na dojsie korespondencji, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, upłynął więc w dniu 8 maja 2009 r. W związku z powyższym, Sąd zasądził odsetki ustawowe od dochodzonej początkowo kwoty 40.000 zł od dnia 9 maja 2009 r. do dnia zapłaty. Pismem z dnia 28 sierpnia 2015

r. doręczonym pełnomocnikowi pozwanego w dniu 28 sierpnia 2015 r. powód wniósł o zasądzenie dodatkowo kwoty 130.000 zł. W związku z powyższym, Sąd zasądził odsetki ustawowe od kwoty 80.000 zł od dnia 1 października 2015 r. do dnia zapłaty, przyjmując, że pozwany zgodnie z art. 14 ust. 1 w/wym. ustawy pozostaje w zwłoce w wyniku upływu 30-dniowego terminu na spełnienie pozostałego świadczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt.6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu i obciążył nimi w 29,41 % powoda, a 70,59% pozwanego.

Powód poniósł koszty procesu w postaci opłaty sądowej od pozwu 500 zł, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych w kwocie 500 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł, kwota 51 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw oraz koszt stawiennictwa pełnomocnika powoda na rozprawach w dniu 04.09.2013 r. i 19.11.2015 r. w kwocie 324,29 zł (W. – L. – W.: 194 km × 2 × 0,8358 zł = 324,29 zł).

Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 zł oraz zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 751,87 zł.

Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 4.975,29 zł, a zgodnie z procentowym wynikiem sprawy powinien ponieść koszty w kwocie 2.743,11 zł. Pozwany natomiast poniósł łącznie koszty w wysokości 4.351,87 zł, a jego procentowy udział w kosztach procesu wynosi 6.584,05 zł. Z uwagi na powyższe Sąd w pkt. 5 wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.232,18 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pkt. 7 wyroku Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 5.647,20 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 1.500 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od powództwa w zakresie kwoty 40.000 zł oraz kwotę 4.147,20 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa, a w pkt. 8 nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sąd Okręgowy w Poznaniu z zasądzonego w punkcie 1 roszczenia kwotę 2.352,80 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa.

L., dnia 21 stycznia 2016 r. SSO Małgorzata Ławecka – Skóra